

теорія» / М.М. Туріянська. – Донецьк: Донецький національний університет, 2006. – 33 с.

10. Франченко О.Л. Використання заощаджень населення в інвестування економіки країни через структури фондового ринку / О.Л. Франченко // Економічний часопис-XXI. – 2010. – №9/10. – С. 26–29.

11. Белугин Ю.М. Сбережения и безналичные расчеты вкладчиков Сберегательного банка СССР / Ю.М. Белугин. – М.: Финансы и статистика, 1988. – 80 с.

Коків Олег Богданович

Студент групи ФУПОМ-11

Науковий керівник – к.е.н., доцент Коваль С.Л.

СУТЬ, НЕОБХДНІСТЬ, ТА ВИДИ ЗАОЩАДЖЕНЬ ДОМОГОСПОДАРСТВ

В умовах ринкової економіки перед кожним домогосподарством постає проблема управління власними фінансами. Населення України через недостатній розвиток фінансових ринків має досить обмежений вибір інструментів капіталізації грошових заощаджень.

Та частина доходу, що залишається невикористаною при витратах на поточні споживчі потреби, є заощадженнями домогосподарств. Вони дорівнюють різниці між доходами і поточним споживанням.

На обсяг заощаджень впливають терміни накопичення. Заощадження поділяють на короткострокові та довгострокові.

Короткострокові заощадження – накопичення, які вкладаються у нетривалий період часу. Як правило, до них відносяться цільові заощадження, призначені для задоволення конкретних споживчих потреб, інакше кажучи, короткострокові заощадження являють собою споживчий потенціал населення. Терміни знаходження коштів у формі короткострокових заощаджень обумовлені обсягом їх накопичення до досягнення конкретної мети. Як правило, короткострокові заощадження виникають у зв'язку з відкладеним попитом населення для задоволення споживчих потреб в перспективі і зберігаються переважно в готівковій формі [3, с. 126].

Довгострокові заощадження зумовлено довгостроковими цілями, такими як забезпечення якісним житлом, включаючи його придбання, будівництво п ремонт; підтримування та поліпшення здоров'я, що досягаються за допомогою відпочинку і лікування; розвиток свого підприємницького справи; турбота про власну старість і пенсійне забезпечення; турбота про дітей і онуків, включаючи оплату їх освіти і заповіт ним спадщини; нарешті, вкладення з метою отримання додаткового доходу в наміченій перспективі.

Найпоширенішими формами заощаджень домогосподарств є нагромадження у вигляді грошової готівки, придбання акцій та облігацій,

депозити. Разом з тим, члени домогосподарства усвідомлюють що зберігання коштів у банківських установах буде обтяжене депозитним ризиком [4, с. 45].

Депозитний ризик – можливість повного чи часткового неповернення вкладів або затримка їхнього повернення через імовірне банкрутство банку. Цей ризик може бути спричинений неправильним оцінюванням та невдалим вибором банківської установи для здійснення депозитних операцій. Зниження депозитного ризику можна забезпечити низкою методів та інструментів, зокрема шляхом страхування депозитних вкладів, формуванням депозитного портфеля домогосподарства тощо [2, с. 9].

Як стверджують фінансисти, на сьогодні найефективнішою є банківські метали, проте ця форма заощаджень має і певні недоліки. Банківські метали продаються тільки у формі злитків, які не кожне середнє українське домогосподарство може дозволити собі придбати [1, с. 60]. До того ж злитки металів не мають високої ліквідності. Позитивним фактором є те, що дорогоцінні метали цінувались завжди, і їх вартість продовжує зростати. Заощадження на основі банківських металів підходять для отримання прибутку та у деяких випадках для забезпечення майбутніх планових витрат. Однак спираючись на світовий досвід, можна стверджувати, що ця форма заощаджень є найбільш ефективною у довгостроковій перспективі.

Цікавою для дослідження заощаджень є думка американського економіста М. Фрідмена. Вчений вважає, що мотиви для їх створення проявляються у функціях, які заощадження виконують у процесі функціонування домогосподарства. По-перше, заощадження вирівнюють потік доходів, роблять споживання більш рівномірним; по-друге, вони приносять прибуток у вигляді відсотків. М. Фрідмен вважає, що вкладання грошових коштів у фізичний капітал (засоби праці), є надійнішим, ніж у людський капітал, через віддаленість у часі одержання доходу.

Отже, залежно від мотивів заощадження домогосподарствам потрібно вибирати конкретну їх форму, яка буде максимально сприяти досягненню поставлених цілей.

При прийнятті рішення про форму заощадження потрібно враховувати також інфляційний фон країни і те, що реальна вартість грошей буде змінюватись. Вітчизняні домогосподарства, незважаючи на певні труднощі, намагаються поводитися раціонально. Формуючи заощадження домогосподарство, вони орієнтуються не лише на поточний реальний використовуваний дохід, а й враховують рівень доходів у попередньому та майбутньому часових періодах. Тому, саме в умовах економічного зростання розширюються можливості застосування основних інструментів раціоналізації між часового вибору споживача заощаджень та позик.

Література:

1. Кізіма Т.О. Фінанси домогосподарств: сучасна парадигма та доміанти розвитку: моногр. / Т.О. Кізіма – К.: Знання, 2010. – 431 с.
2. Воробйов Ю.М. Фінанси домогосподарств: сучасна парадигма / Ю.М. Воробйов // Науковий вісник: фінанси, банки, інвестиції. – 2011. – №4. – С. 6–9.

3. Макаренко Ю.П. Особливості функціонування домогосподарств у сучасних умовах господарювання / Ю.П. Макаренко // Вісник Бердянського університету менеджменту і бізнесу. – 2012. – №23. – С. 125–130.

4. Кудряшов В.П. Курс фінансів: навч. посіб. / В.П. Кудряшов – К.: Знання, 2014. – 431 с.

5. Литвак М.Л. Домогосподарство в умовах перехідної економіки інверсійного типу / Автореф. дис. канд. екон. наук: 08.01.01 / Київський нац. ун-т ім. Т. Шевченка / Литвак М.Л. – К., 2005. – 25 с.

Колодій Євгенія Олександрівна

Слухачка групи ДСБФз-11

Науковий керівник – д.е.н., професор Дем'янишин В.Г.

СУЧАСНА ПРАКТИКА ВИКОНАННЯ ДЕРЖАВНОГО БЮДЖЕТУ УКРАЇНИ ЗА ВИДАТКАМИ

Привабливість та інвестиційний клімат регіону значною мірою визначаються і забезпечуються інвестиційною політикою, яка формується державними органами влади разом з регіональною адміністрацією. Інвестиційна політика містить комплекс заходів підтримки інвестиційної діяльності та структурних перетворень у виробничій і соціальній сферах, забезпечувати зростання обсягів промислового виробництва. Вирішити проблемні питання, що віддзеркалюють існуючі закономірності соціально-економічного розвитку регіону і однієї з його головних складових – інвестиційної політики, можливо тільки за умови узгодження роботи органів регіонального управління з державними макроструктурами, а також суб'єктами господарювання і приватними інвесторами.

Інвестиційна діяльність відіграє ключову роль у забезпеченні стійкого економічного зростання регіону, здійсненні його структурної модернізації, підвищенні конкурентоспроможності. До об'єктивних чинників можна зарахувати соціально-економічні особливості інвестиційної привабливості регіонів, основні напрямки структурної трансформації їх економіки [7]. Суб'єктивні чинники інвестування безпосередньо пов'язані з характером дій місцевої влади, спрямованих на створення сприятливого інвестиційного клімату для залучення іноземних інвестицій в економіку регіону [1]. Дуже важливим є забезпечення іноземних інвесторів своєчасною, доступною та достовірною інформацією про підприємницькі можливості і ризики [9].

В цілому інвестиційний клімат регіону варто розглядати як комплексну характеристику, що складається з трьох ключових підсистем: інвестиційні ризики, інвестиційний потенціал, законодавчі умови [2]. У світлі такого визначення, регіональні органи влади можуть безпосередньо впливати на першу та другу складові й опосередковано, через висування законодавчої ініціативи, на третю складову інвестиційного клімату регіону [8]. Можливості